

Amaya és un lloc de pas

Carmen Amaya és una de les ballaoras que cal reivindicar des de la platja de la Barceloneta. La font que porta el seu nom està mig arraulida en un espai a tocar del Somorrostro, ara mig superat pel passeig Marítim des d'on llueix l'hotel Vela per a estrelles del rock i del futbol i per als turistes més exclusius. És també el passeig que mira al mar orgullós des de la Barcelona olímpica del 1992. Ahir, dèiem, aquell racó va ressonar flamenc sorgit de l'encanteri de la danzaira (com li agrada definir-se) Rocío Molina. L'artista va submergir els peus a l'aigua tot bevent de la font de Carmen Amaya. Metàfora convertida en imatge per a la posteritat.

Imposa el repte de ballar al terra que deuria trepitjar un mite. Però Rocío Molina, sense més sonoritat que les amplificacions de sorolls a la font, la barbacoa o les galledes i la sorra (que inclouria com a frases musicals per vestir la seva peça), va fer tot un homenatge sentit i humil. Les castanyoles sonaven alegres fins que les va ensorrar en un test. Amb els peus va transformar aquell ofec en un nou ritme, com si n'extragués un nèctar semblant al vi més terrenal.

Ciutat Flamenco acaba aquest migdia al Mercat de les Flors amb una actuació que també busca teixir xarxes amb el poble gitano. D'on va sorgir Amaya, que va anar escalant posicions. Després de picar a la platja, pujaria per locals del Paral·lel (o, segons diuen les cròniques, el Set Portes). Més tard, sorprendria tot un Alfons XIII a l'Exposició Universal. I fronteres enllà (Argentina, Mèxic, Estats Units...). Amaya va ser una artista de pas. Sempre caminant i picant de peus amb una energia i velocitat única. Amb ella, arrossegava (com si fos una manta de cua) el seu mite i les seves llegendes (que si fregir peixos aprofitant el somier d'un luxós hotel, que si persuadir Frank Sinatra...). Amaya pertany a un nosaltres que s'identifica per la sensualitat de la pell. Fins fa ben poc, els alumnes d'El Gornal de l'Hospitalet de Llobregat (que avui ballaran i compartiran sardines amb Eva Yerbabuena i estudiants de dansa espanyola de l'Institut del Teatre) no coneixien Amaya. Lluís Cabrera es cansa de preguntar allà on va (sigui universitat o centre cultural) qui sap res de la bailaora. Amb similar resultat. Hi ha molta feina a fer. Ahir, efectivament, a la font de Carmen Amaya sortien turistes encuriosits als balcons i gent gran que passejava aprofitant el sol, atreta pel so d'aquell cau. Sort que Amaya, com la font on es troba, és lloc de pas. I, per tant, també de trobada.

Publicat a:

-El Punt Avui. Edició Nacional 26-05-2013 Pàgina 36

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/649027-amaya-es-un-lloc-de-pas.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui